

Хортиця

Яків Щоголів

Стугонить Дніпро по скелях,
Б'ється об пороги;
Все питає: "Де ж ви, діти?
Де, мої небоги?"

Стугонить Дніпро з порогів,
Лине до Хортиці;
Каже: "Байдо! Де ж твій город,
Стяг і гаківниці?"

Де та Січа, що, як море,
Силою кипіла;
Тая воля, що в роздоллі
Пеклом клекотіла?"

Розвалилися редути,
І рови густою
Від низів і до вершини
Вкрилися травною.

В гранях Січі спить нерушно
Кам'яна планина;
Землю, славою покриту,
Топче товариною!

На козацім вжитку німці
Хат набудували;
Грунт пошарпали, побили
Й ралом заорали.

Воля, ретязем[1] повита,
В плавнях спочиває;
Слава, кров'ю перелита,
По світу літає.

А Дніпро біжить до моря,
Все пита Хортиці:

"Де ж та Січа, де ж той Байда,
Стяг і гаківниці?"

[1] Ланцюг.